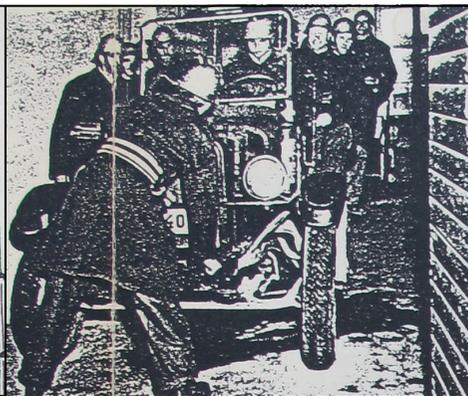
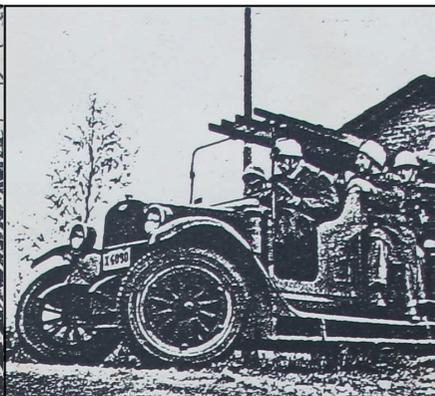

Ivar Johnsson fyller på kylarvatten.

Martin Alm sätter liv i åket

Manskapet klänger sig fast vid bilen

Det gick så fint en lång stund. Men så kom en backe. Så blev det stopp. Traktens grabbar rycker ut och skjuter på hem mot brandstationen.

Under rubriken
Landsbygd utan tråkighet
kunde man i tidningen
SE nr 44/1951
läsa följande.

Simeå frivilliga brandkårs brandbil anno 1925

Då den verkliga klenoden till brandbil demonstrerades för tidningen SE:s reportageteam 1951, var den redan uttjänt. Bilen var byggd 1925-26. I många år gjorde den tjänst i Järvsö. Omkring 1935 kom brandbilen till Undersviks kommun.

Olle Söråker, Söromåsen, minns att han körde brandbilen. Ett stort bekymmer var växlingen.

Erik Lundgren var fjärdingsman vid den här tiden och tillika brandchef. Han betecknade bilen då som livsfarlig. Bilen var glapp i styrningen, Växlarna lekte tittut med föraren och hoppade ur då och då. Bilen hade en obehaglig tendens att dra åt höger. Däcken var dåliga. De hade suttit på sedan bilen var ny. Bilen vägrade envist att gå uppför backar. Pumpen var trasig och man måste koppla på en släpspruta i stället.

Åtta man kunde åka med brandbilen. Var det en större brand och alla 14 brandmännen skulle rycka ut, fick

man antingen åka två gånger med brandbilen eller så fick de andra sex cykla. En Oldsmobile fanns också i bilparken. Kommunen hade köpt den av Jon-Carls Jonas Carlsson, häradsdomare, storbonde, kommunalpamp m m i Söromåsen. Den användes också som transportmedel vid utryckning.

Kjell Skoglund, Olsboda, Simeå, var med i den frivilliga brandkåren. Det var dåligt betalt. Ersättningen utgick endast vid brandutryckning. Tre kronor per utryckning fick brandmännen 1951.

- Dessutom skulle man bo nära brandstationen och ha telefon, säger Kjell Skoglund. Ändå hann vi inte alltid fram för att släcka branden. Det tog tid att få ihop mannarna. Fick växeltelefonisten Karin Persson i Simeå beskedet om en brand, måste hon ringa runt och kalla in mannarna. De skulle sedan springa eller cykla till brandstation. Det kunde ta sin tid. Hade man otur om vintern, kunde branddammarna vara frusna eller så fungerade inte utrustningen. Kanske startade inte brandbilen ens.

Stig Carlsson, uppvuxen på Olers i Simeå, beskrev under en följd av år händelser i Undersviks socken. Även Undersviks kommuns brandförsvar hade fångat hans intresse.

I Simeå var brandkårens tillbehör placerade omkring vägskälet till Flurenvägen, får vi veta. Det första förrådet var i en mindre timmerbyggnad strax före busshållplatsen. Här fanns en brandspruta som i tidernas begynnelse pumpades för hand och kördes ut till brandplatsen med häst. Senare inköptes en motorspruta. Till den byggdes en större byggnad av tegel. Intill brandstationen hade rests en hög stolpe, i vilken man hissade upp slangen för torkning.

Vid ett tillfälle gjordes inspektion av Simeå brandstation. När dörrarna öppnades upptäckte inspektören Pannier en gengasdriven lastbil med varmt aggregat inställd bredvid den bensindrivna brandbilen. Han förklarade allvarligt följderna av en sådan parkering. Lastbilen fick omedelbart rullas ut. Men lika snabbt rullades den in, när inspektören rest vidare.

När Undersviks kommun 1952 gick upp i Arbrå storkommun, upphörde Simeå frivilliga brandkår. Det gamla timrade spruthuset skänktes till hembygdsföreningen 1957 och står vid hembygdsgården Ol-Mats i Lövvik.

Vilken är snabbast på en mil, svenske rekordhållaren på sträckan, Bertil Albertsson, eller en brandbil?

Invånarna i hälsingesocknen Undersvik skulle för sin del inte tveka en sekund i tipset av segrare: Albertsson.

Ty även om man gav Undersviksbörnas brandbil ett handikap på 2.000 meter blev den troligen sist i mål. Under färden skulle nämligen brandmännen med stor sannolikhet bli tvungna att: 1) stanna i varje backe och skjuta upp det ålderstugna åket; b) utföra hastiga reparationer på delar som ev. lossnat eller hängt upp sej; c) stanna in för att ge dem som trillat av den överfulla bilen en chans att haka sej fast igen. En fjärde möjlighet kan tänkas: att brandmännen skrattade sej fördärvade när de klängde fast i kurvorna och farten pressades upp till 35 km. i timmen.

Undersviksbörna är egentligen avundsvärda — de vet inte vad tråkigheten på landsbygden vill säga. De har sin brandbil att skratta åt, och den ger muntration året om.